

חַת־ת לַיּוֹם שְׁשִׁי פָּרַשַׁת כִּי תָבוֹא עֶרֶב שַׁבַּת קוֹדֶשׁ י"ט אֶלּוּל, ה'תשפ"ה

מְקַדֵּשׁ לַמַּעַן בְּטַחֲוֹן יוֹשְׁבֵי אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל
"אֶרֶץ אֲשֶׁר תָּמִיד עֵינֵי ה' אֶלְקֶיךָ בָּהּ"

מעוניינים להקדיש לזכות יקירכם? צרו קשר kidschitas.he@gmail.com

חֲמִשׁ / שִׁישִׁי עִם רִשׁ"י

הַעֲלִיָּה הַזֹּאת הִיא הַתּוֹכַחָה, הַדְּבָרִים הַמִּפְחִידִים שֶׁמִּשָּׁה אוֹמֵר שִׁיקְרוּ לִבֵּנִי יִשְׂרָאֵל אִם הֵם לֹא יִשְׁמְרוּ תּוֹרָה וּמִצְוֹת.

מִנְהַגֵּנוּ לֹא לִקְרֹא אֶף אֶחָד לַתּוֹרָה לַעֲלִיָּה. בְּעַל הַקּוֹרָא הוּא הָעוֹלָה.

תּוֹכְלוּ לְרֹאוֹת שְׂזוֹ עֲלֵיָּה אֲרוּכָה מְאֹד

אַחַת הַסְּבוֹת שֶׁמִּשָּׁה רִבְּנוּ מִסִּבִּיר מִדּוּעַ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל עָלוּלִים חֶסֶד וּלְשָׁלוֹם לִהְיוֹת רְאוּיִים לְכַאֲלוֹ דְּבָרִים קָשִׁים בְּגִלוֹת הִיא "תַּחַת אֲשֶׁר לֹא עֲבַדְתָּ אֶת ה' אֶלְקֶיךָ בְּשִׂמְחָה".

הֵאֵם זֶה הוֹגֵן? רַק בְּגִלָּל שְׂאִינֵנוּ שְׂמִיחִים?

הַרְבֵּי מִסִּבִּיר שֶׁכַּאֲשֶׁר אָדָם רָצִינִי וְעֶצּוֹב כָּל הַזְּמַן, הַדְּבָר גּוֹרֵם לָהּ לְשָׁפוֹט אוֹתוֹ עִם גְּבוּרָה, בְּחִזָּק וּקְשִׁיחוֹת. אֲבָל כַּאֲשֶׁר שְׂמִיחִים לָקִים אֶת רָצוֹן ה', הוּא שׁוֹפֵט אוֹתָנוּ בְּחֶסֶד, בְּנִדְיבוֹת, וְאִזּוֹ אֵינָנוּ מַעֲנִישׁ אֶפִּילוֹ כַּאֲשֶׁר מִגִּיעַ לָנוּ.

תַּהֲלִים / יוֹם י"ט לַחֹדֶשׁ פָּרָקִים צ'-צ"ו

פָּרָקִים רַבִּים בְּתַהֲלִים הַיּוֹמִי מְדַבְּרִים עַל בִּיאַת הַמָּשִׁיחַ. פָּרָקִים צ"ה וצ"ו מְדַבְּרִים כִּיצַד נֹאמַר אֶחָד לְשֵׁנִי לָבֹא לְשִׁיר לָהּ וּלְהוֹדוֹת לוֹ עַל הַנְּסִים.

בַּפְּסוּק הַשְּׁלִישִׁי בַּפָּרָק צ"ה נֹאמַר "כִּי א-ל גָּדוֹל ה' וּמֶלֶךְ גָּדוֹל עַל כָּל אֱלֹקִים". - שְׂנוּדָה לָהּ כִּי הוּא מֶלֶךְ גָּדוֹל. ה' יִהְיֶה הַמֶּלֶךְ עַל כָּל הָעוֹלָם כַּאֲשֶׁר מְשִׁיחַ יָבֹא - כָּלֵם יִשְׁמְעוּ בְּקוֹלוֹ וַיִּקְיֵמוּ מִצְוֹתָיו.

תניא / אגרת הקדש סימן ט"ו (י"ט אלול שנה פשוטה)

היום האדמו"ר הזקן מלמד על הכחות שיש לכל נשמה של יהודי בתוכו:

בא נאמר שאבא ואמא מלמדים אותנו את הפרשה הראשונה בחמש. לומדים כיצד ה' ברא את העולם על מנת שיהודי ישמר תורה ומצוות ויביא את משיח. הם רוצים שנבין מהו התפקיד המיוחד שלנו בעולם וכיצד נוכל לקיים אותו בחיות רבה.

אבא ואמא יודעים הרבה יותר ממה שהם יכולים להסביר לנו. הם כבר למדו תורה וחיים בעולם של ה' במשך לא מעט שנים. הם יודעים הרבה בגלל שלמדו במשך השנים וכל הדברים שעברו עליהם בשנים אלו. אם הם ינסו לספר לנו את כל מה שהם יודעים, יתכן ונתבלבל ולא נבין שום דבר בכלל! לכן ההורים שלנו משתמשים בכח המיוחד שה' נתן להם. הכחות עוזרים לנו לחשב ולהחליט מה לספר לנו ואיך להסביר את זה. כך נאהב לשמוע את הספור והדבר יגרם לנו חיות לחיות כפי שה' רוצה.

לכל אחד מאתנו יש את עשרת כחות הנפש בנשמה. משתמשים בהם כל הזמן. האפן שבו אדם לומד עם ילד זהו משל אותו מלמד האדמו"ר הזקן בתניא כדי לבאר כיצד הכחות האלו פועלים.

היום יום / י"ט אלול

כאשר האדמו"ר הזקן היה בבקור בוויטבסק, הוא אמר פעם "תורה" (כמו מאמר קצר) להסביר את ההבדל בין שני פסוקים בתחלת פרשת נצבים על פי חסידות. הפסוקים האלה מדברים על כל סוגי היהודים. אלו שמנהיגים את עם ישראל, אנשים מבגרים, גברים נשים וילדים. בסוף הפסוק השני נאמר: "מחטבי עצך עד שואבי מימך". מדוע מזכירים רק את המקצועות האלה? ישנם מקצועות רבים בעולם שגורמים לאדם לעבוד קשה עם הגוף!

האדמו"ר הזקן הסביר שהפסוקים האלה מלמדים אותנו איך לשפר את עבודת ה' שלנו. המילה "עצך" יכולה להתפרש גם מלשון עצה- כמו אדם שנותן לאדם אחר רעיון- עצה. הפסוק אומר שעלינו לחטב את העצות - רעיונות. במקום לחשב על הרעיונות הבלעדיים שלנו איך לחיות, יש לודא שאנחנו מתנהגים כפי שה' רוצה שנתנהג. לומדים גם לקח משואב המים: מים גורמים לדברים בעולם לצמוח, כולל כל הדברים הטעיימים שאנחנו אוכלים (למשל סכריה- משתמשים בה בספר המופק מצמח). עלינו להיות שואבי מים ולקחת את המים החוצה, לא רק לחשב על דברים שטעיימים לי, אלא לחשב על דברים "שטעיימים" לה', מה הוא רוצה שנעשה, ואיך הוא היה מעדיף שנתנהג.

ספר המצוות / מצות עשה ק"ז

המצוה היום היא אותה מצוה כמו שלמדנו אתמול.

מצות עשה ק"ז- כאשר הנשמה עוזבת את הגוף, הגוף נטמא. אם אדם אחר נוגע בו הוא מקבל חלק מהטמאה שלו הנקראת טמאת מת. ישנן הלכות רבות הנוגעות לאדם שנטמא בטמאה זו מה מתר לנו לעשות וכיצד הוא מטהר. המצוה של היום היא לקיים את כל ההלכות האלו.

רַמְבַּ"ם / הַלְכוֹת טַמְאָת מֵת פְּרָקִים ו', ז', ח'

בַּרְמַב"ם הַיּוֹם לּוֹמְדִים עוֹד עַל טַמְאָה. הַרְמַב"ם חוֹזֵר עַל חֶלֶק מֵהַלְכוֹת מֵהַלְכוֹת כָּלִים, אֵלּוּ סוּגִים נִטְמָאִים. הַלְכָּה אַחַת הִיא שְׁכַל דָּבָר שֶׁמִּקְוֹרוֹ מֵהֵיִם, לֹא יָכוֹל לְהִטְמֵא (כְּמוֹ דָּג).

דְּרָכֵי הַחֲסִידוֹת / אִלוּל

מִח"י אִלוּל יִשְׁנֶנּוּ שְׁנַיִם עָשָׂר יוֹם עַד לְרֹאשׁ הַשָּׁנָה.
הַרְבֵּיִים אוֹמְרִים שְׁבָכַל אֶחָד מִשְׁנַיִם עָשָׂר הַיָּמִים הֵלְלוּ נִתֵּן לְהַשְׁלִים אֶחָד מִשְׁנַיִם עָשָׂר חֲדָשֵׁי הַשָּׁנָה.
לְכֹן ח"י אִלוּל הִיָּה כְּנֶגֶד תִּשְׁרִי, וְהַיּוֹם כְּנֶגֶד חֲשׁוֹן.
בְּכָל יוֹם מִיָּמִים אֵלּוּ, יֵשׁ לְשַׁחֲזֹר לְאַחֹר מֵהַ קֶרֶה בְּמַהֲלָךְ אוֹתוֹ חֲדָשׁ הַשָּׁנָה. כִּי אִפְשָׁר לְחֹזֵר בְּתִשְׁבּוּבָה עַל כָּל דָּבָר שֶׁאַרְעַ בְּמַהֲלָךְ הַשָּׁנָה וּלְהַחֲלִיט הַחֲלָטוֹת טוֹבוֹת שֶׁהַחֲדָשׁ הַזֶּה בְּשָׁנָה הַבָּאָה עֲלִינוּ לְטוֹבָה יִהְיֶה טוֹב יוֹתֵר.
יֵשׁ לַחֲשֹׁב עַל הַהַחֲלָטוֹת שֶׁהַחֲלָטְנוּ בְּמַהֲלָךְ הַחֲדָשׁ הַזֶּה וְלִרְאוֹת אִם מִקְיָמִים אוֹתָם כְּפִי שֶׁהַחֲלָטְנוּ לְקִיָּם.
חֲשׁוֹן הוּא הַחֲדָשׁ שֶׁל "וַיַּעֲקֹב הָלַךְ לְדֹרְכוֹ", כְּאִשֶּׁר מִתְחִילִים לְהַכְנִס לְשָׁנָה הַשְּׁגֵרֶתִית הָרְגִילָה.
לוֹקָחִים אֶת הַכַּחוֹת מִהַחֲדָשׁ הַמִּיָּחָד שֶׁל תִּשְׁרִי וּמִתְחִילִים לְהַשְׁתַּמֵּשׁ בָּהֶם.
הֵאֵם אַתֶּם יְכוּלִים לַחֲשֹׁב עַל מַשְׁהוֹ שֶׁעָשִׂיתֶם בְּחֲדָשׁ חֲשׁוֹן כְּדִי לְהַתְחִיל אֶת הַשָּׁנָה כְּרָאוּי?
הֵאֵם יִשְׁנֹנוּ מַשְׁהוֹ מִיָּחָד שֶׁתּוֹכְלוּ לַעֲשׂוֹת בְּשָׁנָה הַבָּאָה כְּדִי שֶׁדְּבָרִים אֵלּוּ יִשְׁתַּפְּרוּ עוֹד יוֹתֵר?

גְּאוּלָּה וּמִשִּׁיחַ / לֹא יִהְיֶה עוֹד יֵצֵר הָרַע

מִקְדָּשׁ לְעֹלָי נִשְׁמַת סִבְתָּנוּ הָאֱהוּבָה מִרְיָם צִימַעַל בֵּת הָרֵב יוֹסֵף בְּרוּךְ ע"ה פְּרִידְמָן

פְּרָטִים רַבִּים אוֹדוֹת יָמוֹת הַמְּשִׁיחַ יְדוּעִים לָנוּ מִנְּבוּאוֹת הַנְּבִיאִים. ה' הָרָאָה לָהֶם מַעַט מִמָּה שִׁיְהִיָּה בְּעוֹלָם כְּאִשֶּׁר מְשִׁיחַ יִגִּיעַ, וְהַנְּבִיאִים נִבְּאוּ לָנוּ.
אֶחָד הַדְּבָרִים שֶׁיְדוּעַ כִּי יִקְרֹו כְּאִשֶּׁר מְשִׁיחַ יָבוֹא הוּא שֶׁלֹּא יִהְיֶה עוֹד יֵצֵר הָרַע!
הִנֵּה בְּמִלּוּתוֹי שֶׁל הַנְּבִיא זְכַרְיָה כְּאִשֶּׁר נִבֵּא לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל עַל כֵּן:
וְהָיָה בַּיּוֹם הַהוּא נֶאֱמַר ה' צֶבֶ-אוֹת אֲכָרִית אֶת שְׁמוֹת הָעֶצְבִּים מִן הָאָרֶץ וְלֹא יִזְכְּרוּ עוֹד וְגַם אֶת הַנְּבִיאִים וְאֶת רוּחַ הַטַּמְאָה אֲעֵבִיר מִן הָאָרֶץ
וְהָיָה בַּיּוֹם הַהוּא – הַדְּבָר יִקְרָה בַּיּוֹם שֶׁל הַגְּאוּלָּה
נֶאֱמַר ה' צֶבֶ-אוֹת – כִּי אוֹמֵר ה'
אֲכָרִית אֶת שְׁמוֹת הָעֶצְבִּים מִן הָאָרֶץ – אֲכָרוֹת אֶת שְׁמוֹת הָעֶבּוּדָה זָרָה מִהָאָרֶץ
וְלֹא יִזְכְּרוּ עוֹד – לֹא יִדְּבָרוּ עֲלֵיהֶם עוֹד בְּכָלֵל.
וְגַם אֶת הַנְּבִיאִים – וְגַם אֶת נְבִיאֵי הַשּׁוֹא
וְאֶת רוּחַ הַטַּמְאָה – יֵצֵר הָרַע
אֲעֵבִיר מִן הָאָרֶץ – אֶקַּח מִהָאָרֶץ.
מִצִּדּוֹת דָּוִד (מִמִּפְרָשֵׁי הַנְּבִיא) מִסְבִּיר שֶׁהַדְּבָר יִהְיֶה מִיָּד. הַיּוֹת וּבִיאַת הַמְּשִׁיחַ תִּגְרַם שֶׁהָעוֹלָם יִהְיֶה

מֵלֵא בִּידִיעַת ה', לֹא יוּכַל שׁוּם נָבִיא שֶׁוְאֵל לִנְבִּיא עוֹד נְבוּאוֹת שְׁאִינָן נְכוֹנוֹת. כֵּן הַדָּבָר בְּנוֹגֵעַ לַיִּצָּר הָרַע,
כַּאֲשֶׁר נִרְאָה בְּבִירוֹר מֶה נָכוֹן, אֲףִי אֶחָד לֹא יֵאֱמִין עוֹד לְתַחֲבֻלוֹת הַיִּצָּר הָרַע.
(זְכָרְיָה, י"ג, ב')